SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 177. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 17, 1991. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 17-го ВЕРЕСНЯ 1991 Ч. 177. РІК XCVIII.

ДЖ. ФЛОРІО ПРОПОНУЄ СПІВПРАЦЮ З ПРИБАЛТИКОЮ І УКРАЇНОЮ

Трентон, Н. Дж. — Губернатор стейту Ню Джерзі Джеймс Флоріо, колишній конґресмен від Демократичної партії і прихильник поневолених Москвою націй, запропонував стейтовій комісії для міжнародних зв'язків поцікавитися справою торгівлі з незалежними прибалтійськими країнами, Литвою, Латвією та Естонією, а також з Україною, яка 24-го серпня цього року проголосила свою державну незалежність.

На його думку, стейтові великі фармацевтичні компанії могли б започаткувати таку співпрацю, бо запотребування в технології, медикаментах і медичному приладді, є дуже потрібне новопосталим країнам.

„Разом зі свободою, добра нагода прийшла для всіх. Відомо ж бо, що найкращими основами свободи і державности є здорова економіка, а ми тут в Ню Джерзі хочемо зробити все, що буде в наших силах, щоб допомогти звільненим народам", — заявив Дж. Флоріо, який підкреслив, що деякі стейтові компанії вже нав'язали зв'язки з прибалтійськими країнами після зустрічі з представниками цих держав. „Одним з найкращих способів допомогти — це торгівля і взаємна виміна товарами".

Губернатор Флоріо бачить нагоду не тільки для допомоги країнам, які позбуваються централістичного режиму, але також добрі вигляди для бизнесу для стейтових компаній, які можуть відкрити у Прибалтиці і Україні точки торгівлі і бути посередниками достави різних прерізних матеріялів, від фармацевтичної технології починаючи і на дрібних продуктах кінчаючи.

До цієї справи зайняв також становище комішенер торгівлі Джордж Зоффінґер, який бачить майбутність для новопосталих країн і для взаємної торгівлі. **В серпні 1990 року губернатор Дж. Флоріо і Дж. Зоффінґер зустрічались з литовцями, комішенер Зоффінґер навіть очолював комісію, яка відвідувала країни Східньої Европи.**

У Трентоні вони зустрічалися з делеґатами з України та інших республік, які висловили бажання співпрацювати зі стейтом Ню Джерзі і дякували губернаторові за його прихильність до їхніх самостійницьких аспірацій.

АВТОБУСИ ДО ВАШІНҐТОНУ

Нюарк, Н.Дж. (О.Т.). — Заходом відділів УККА і УАКР в Нюарку і околиці організуються автобуси на маніфестацію у Вашінґтоні в неділю, 22-го вересня. Відділи просять своє членство і всіх громадян взяти масову участь у цій маніфестації, щоби запротестувати проти намагань московського центру, який докладає всіх зусиль, щоб процеси державного будівництва в Україні звести на манівці та зберегти совєтську імперію в „оновленому союзі". Місця в автобусах слід замовляти через М. Дзімана (201) 761-7197, або Т. Труща (908) 688-6133. Виїзд на маніфестацію з-під церкви св. Івана Хрестителя в год. 6-ій ранком. Ціна квитка 20 дол.

У КИЄВІ ВІДБУЛОСЯ ВСЕНАРОДНЕ ВІЧЕ

Київ (УНІАР, ПС УРП). — Тут у неділю, 15-го вересня, в год. 2-ій по полудні закінчив свою працю Форум Інтеліґенції України, на якому Народна Рада заявила, що може взяти відповідальність за долю народу України лише за умов підтримки народом Акту про незалежність України та створення у Верховній Раді нового парляментського центру, до якого увійшли б більшість народних депутатів.

Центр підтримає такі невідкладні заходи: Президія Верховної Ради України має стати консолідуючою силою парляменту, а хто цьому не сприяє, той має зрезиґнувати. Уряд України через нерішучість у дні перевороту і бездіяльність взагалі має зазнати радикальних кадрових змін. Радикальних змін має зазнати канцелярія і склад Секретаріяту ВР України, які мають бути позбавлені владних функцій, зреформовані в канцелярію та управління справами, куди мають увійти фахові консультанти, а над діяльністю цих структур повинна бути депутатська контроля. Докорінної реформи мають зазнати засоби масової інформації, які підлягали КПУ-КПСС, а також необхідно негайно змінити керівництво республіканського радіо і телевізії, підпорядкувавши їх новоствореному Міністерству інформації.

Вид на площу біля св. Софії під час всенародного віча в Києві.

Під тими умовами, сказано в заяві Народної Ради, є можливість вирішити у парляменті всі пекучі проблеми України і її народу.

По закінченні Форуму Інтеліґенції України, всі учасники його вирушили на майдан біля собору св. Софії, де в цей час розпочалося Всеукраїнське Народне Віче під гаслом „Шляхи незанежности України". Відкрив Віче народний депутат України Левко Лук'яненко, який зачитав Акт про незалежність України, ухвалений Верховною Радою 24-го серпня 1991 року. Священики УАПЦ відправили Молебень і благословили всенародні збори, на які зібралося до 50,000 людей з усіх частин України.

Виступили народні депутати України Вячеслав Чорновіл, Лариса Скорик, Михайло Горинь, Богдань Горинь, Іван Заєць, Сергій Рябченко, Олесь Сергієнко, Юрій Бадзьо. Народні депутати і присутні на площі прирекли вірно служити незалежній Україні. Учасники віча тримали гасла, у яких застерігали, що комуністична мафія готує новий голодомор в Україні.

Потім учасники Віча на чолі з галицькою духовою оркестрою вирушили до пам'ятника Т. Шевченкові, де вклонилися пам'яті поета і поклали квіти. Відтак колона вирушила центром міста до Площі Незалежности. Рух транспорту в центрі був припинений. На Площі Незалежности відбувся мітинґ, організований Українською Республіканською Партією і Товариством Захисту Декляраціі про державний суверенітет України. Виступили: голова УРП Л. Лук'яненко, Бураківський, Лавринович, Лупиніс, вояк УПА Горобен, представник червоноградських шахтарів Омелян Карабін. У мітинґу взяли участь представники крайових організацій Руху і представники творчої інтеліґенції. Над головами учасників мітинґу були гасла: „Ми за вільну Україну будемо битися до загину!", „Донбас за єдину, неподільну, незалежну Україну!" та інші.

Мітинґ ухвалив резолюцію з вимогою скасувати постанову Верховної Ради України про проведення референдуму 1-го грудня щодо незалежности України та скасувати рішення про автономію Криму, визнати державним гербом України тризуб і притягти до відповідальности урядових осіб, які підтримували так званий Державний Комітет Надзвичайного Стану під час державного заколоту.

ДЖ. БУШ ОБІЦЯЄ ДОПОМОГУ ДЛЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ СОВЄТСЬКОЇ АРМІЇ

Вашінґтон. — Президент Джордж Буш і чимало його найближчих дорадників, включног з керівниками Пентаґону, обіцяють допомогу для Москви, яка хоч е нібито модернізувати і зменшувати свою армію в атмосфері перемін, які наступили після невдалої спроби перевороту і проголошення багатьма республіками акту державної незалежности, який включає також творення окремих армій із власними міністерствами оборои і власною стратегією.

У заяві офіційного Вашінґтону, яка була б неможлива ще 10 років тому, говориться, що американські військові спеціялісти, очевидно за дозволом і вказівками Пентаґону, дораджуватимуть московським імперіялістам, як потрібно зменшувати і реорганізовувати не тільки військові частини, але також перебудовувати оборонний бюджет, фабрики зброї й амуніції на підприємства цивільного призначення і модернізувати, за допомогою новочасної технології, центральне командування. В Москві, очевидно, рахуються з можливістю творення республіканських армійських частин, але кремлівські стратеги хочуть затримати також союзну армію під одним центральним командуванням, але вони вже не можуть собі дозволити на великі витрати для армії і шукають виходу з цієї тяжкої ситуації.

Першим кроком американо - совєтської співпраці в цій ділянці будуть відвідини Совєтського Союзу заступником секретаря Департаменту оборони Доналдом Дж. Етвудом, колишнім екзекутивним директором найбільшої автомобільної компанії „Дженерал Моторс", який відвідає заводи і фабрики виробу зброї, щоб на місці зорієнтуватись, як перетворити їх у приватні підприємства і скільки на цю ціль Адміністрація Дж. Буша мусить витратити своїх власних грошей, які так потрібні в ЗСА для полагодження багатьох внутрішніх програм, які роками чекають на полагодження.

Д. Етвуд має в пляні пропонувати американському Конґресові зменшення фондів на власну оборону, які тепер виносять 291 біл. долярів і маленьку частину з них кинути в пащу московським імперіялістам для модернізації їхньої військової сили, про що вони мріяли від закінчення Другої світової війни. Решту грошей, як заяив представник Пентаґону Піт Вілліямс, дасть „приватний сектор", тобто американські більйонери з надією, що в майбутньому вони матимуть користь з інверстованих у російські підприємства грошей.

Крім того Етвуд, і шеф генеральних штабів армії ЗСА ген. Колін Л. Повелл та секретар Департаменту оборони Ричард Чейні заповідають систематичну виміну спеціялістами і вищими старшинами армії. Чейні і Повелл вже повідомили про свій плян міністра оборони СССР Євгенія І. Шапошнікова і шефа генерального штабу армії ген. Владіміра Лобова, про плян, який напевно був обговорюваний і затверджений на найвищому рівні.

Якщо до цього пляну додати ще 10 біл. долярів нібито позички для Ізраїля для розселення нових еміґрантів з СССР, можна вже сьогодні говорити про занепад власної американської економіки, — кажуть розсудливі політичні аналітики. У зв'язку з цим недовір'я до внутрішньої політики Дж. Буша зростає і то на передодні президентських виборів в наступному році. Москва мабуть допоможе Бушеві програти вибори, кажуть спостерігачі.

Владика І. Любачівський зустрічався з представниками Польщі

Львів. — Кардинал Мирослав Іван Любачівський зустрівся у вівторок 10-го вересня з Ґжеґожем Костжевою-Зорбасом, заступником директора европейського відділу міністерства закордонних справ Польщі та з делеґацією, до складу якої входив консул Польщі у Львові Генрик Літвін.

Зустріч відбулася наступного дня після підписання спільного комюніке про розвиток дипломатичних відносин між Україною та Польщею. Хоча подробиць двогодинної розмови між Владикою Любачівським і делеґацією не подано, варто відзначити, що вона була зосереджена на знайденні способів покращення існуючих відносин між українцями і поляками в церковному і державному житті.

Прикладом великої співпраці і підтримки між двома народами стала участь і відправлення служби в латинській катедрі Успення Пресвятої Богородиці у Львові о. д-ра Івана Дацька, канцлера Львівської Архи-

(Закінчення на стор. 4)

Міжокружні конференції СУА відбудуться в Баффало

Рочестер, Н. Й. — Окружні Управи СУА північного Ню Йорку і Огайо влаштовують спільно в неділю, 29-го вересня, в Баффало, Н. Й., конференцію культурно-освітньої і музейно-мистецької референтур. Конференція відбудеться під проводом заступниці голови СУА у справах культури Лідії Гладкої і референтки музейно-мистецької Ірини Руснак.

В конференції візьме участь гостя з України Ольга Ісаєвич, виконавчий директор українсько-американського фонду „Сейбер-Світло" (Львів), яка поінформує присутніх про потреби, можливості і пророблену працю фонду, що постачає книжки із ЗСА в Україну. Зацікавлених проситься звертатися телефонічно до Ірини Дорощак на число тел.: (716) 873-3885.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 12-ГО ВЕРЕСНЯ, згідно зі заявою речників Крайового управління аеронавтики і дослідження простору о год. 7:11 вечора без будь-яких клопотів випущено міжпростірний корабель „Дискавері", завдання якого провідники управління називають „початком ери дослідів довкілля у міжпростірній програмі". П'ятичленна залога астронавтів запустила в простір сателіта, що його вартість встановляють на 710 міл. дол. та котрий був спеціяльно збудований на те, щоби перевести досліди горішньої земної атмосфери і перевірити тонкість озонового шару, який охороняє Землю від шкідливої ультрафіялкової соняшної радіяції. Сателіт запрограмований збирати та передавати дані впродовж наступних двох років і є першим кроком у далекосяжній програмі, в якій пропонується впродовж наступних 15 років видати 30 до 40 біл. дол. на міжпростірні кораблі та інші системи, завданням яких було б обстежувати „здоров'я" Землі.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ ПРЕЗИДЕНТ Джордж Буш вимагав, щоби Конґрес відклав на деякий час дебати на тему позичкових ґарантій для Ізраїля, бо в іншому випадку він буде змушений вживати своє президентське вето. На швидку руку скликаній пресовій конференції Президент підкреслив можливість суперечок з Ізраїлем та його прихильниками у ЗСА, одначе дальше твердив, що вимога Ізраїля про ґарантії 10 біл. дол. позички на допомогу будови житлових приміщень для совєтських іміґрантів не повинно розглядатися тепер, бо світ стоїть „на грані історичного прориву", що може довести до прямих переговорів між Ізраїлем і його арабськими сусідами. На його думку дебати над цією справою можуть дуже неґативно вплинути на підготову до конференції.

ХОЧА УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша уважає, що відтягнення совєтських спеціялістів, дорадників і військовиків з Куби значно послабить Фіделя Кастро та його правління, то все ж таки не спішиться в будь-який спосіб прискорювати його упадок. Аналітики уважають, що цю політику Вашінґтон застосовує тому, щоби не зробити Кубу кісткою незгоди в американсько-совєтських відносинах або знову наткнутися на одвертий антаґонізм латиноамериканських союзників. Хоча впродовж кількох десятиліть головною ціллю ЗСА було повалення комуністичного режиму на Кубі, а з тим і Кастра, то все ж таки холодний розум стримує від нерозважних дій.

БАЗУЮЧИСЬ НА НОВИХ інформаціях, що їх подано у звіті про шкільну структуру в ЗСА, який впродовж двох років приготовляла Рада коледжів і Міжстейтова комісія західніх стейтів для вищої освіти. З уваги на значні зміни у етнічному складі населення ЗСА число еспаномовних і неприналежних до білої раси учнів у клясах публічних шкіл країни збільшиться до тієї міри, що вже в 1995 році одна третя учнів у публічних школах ЗСА походитимуть з інших, як білої рас.

ХОЧА ПРЕЗИДЕНТ Джордж Буш дальше наголошує свою підтримку номінованого кандидата на керівника Сі-Ай-Ей Роберта Ґейтса, то це зовсім не перешкодило демократичному сенаторові з Огайо Говардові Меценбавмові пропонувати відкласти переслухання. Одначе голова комісії, яка має переслухувати Р. Ґейтса, Дейвид Борен, демократ з Оклагоми на це не погодився. Прихильники Р. Ґейтса побоюються, що це є зумисні маневрування демократів, щоби зволікати зі схвалення його кандидатури аж доки не відтягнуть його кандидатури, як це вже вони домоглися чотири роки тому.

Футбол унезалежнюється в Україні

Москва. — „Незалежно від результатів грудневого референдуму про майбутнє України, ми будемо проводити свій власний чемпіонат", — заявив голова Української Федерації Футболу Віктор Банников, колишній воротар київського „Динамо" і збірної СССР.

За словами В. Банникова, українські футболісти терпіли від необ'єктивного суддівства у чемпіонатах СССР. „Нормальний розвиток футболу можливий лише при умові незалежности", — сказано в документі, випущеному Українською Федерацією Футболу.

Федерація повинна розглянути декілька пропозицій про проведення українського чемпіонату. Весна 1992 року стане перехідним періодом у футболі республіки, а перший чемпіонат там відбудеться за тією ж системою, яка прийнята в Европі: восени одного року — перша рунда, на весні наступного — друга. Республіка має намір зформувати п'ять збірних дружин — національну, олімпійську, дві юнацькі і жіночу. Існує кілька пропозицій про проведення змагань за чашу України.

Остаточне рішення про першість республіки і змагання за чашу буде прийняте 13—14-го грудня на пленумі Ради Федерації України.

„Я тільки що розмовляв з Банниковим телефоном, — сказав в інтерв'ю кореспондентові ТАСС віцепрезидент Совєтської федерації футболу Нікіта Симонян. — За його словами, кілька членів української федерації настоювали на припиненні виступів українських дружин у чемпіонаті СССР, що відбувається. Вирішили, однак, що в цій першості вони дограють... Банников сказав також, що українські футболісти будуть продовжувати виступати у збірній СССР в усякому разі до фінального турніру чемпіонату Европи в 1992 році... Що стосується першости Совєтського Союзу в наступному році, то є пропозиція зробити її відкритою..."

Н. Симонян сказав, що покищо тяжко говорити про те, як будуть вирішені проблеми з ФІФА і УЕФА, але висловив впевненість, що у чемпіонаті світу 1994 року дозволять брати участь лише збірній Совєтського Союзу.

Відомо, що протягом багатьох років українські дружини були найсильнішими в СССР, а київське „Динамо" є базовою дружиною для совєтської збірної.

У СВІТІ

В ЧЕТВЕР, 12-ГО ВЕРЕСНЯ, до столиці Туреччини Анкари прибули голова Демократичної партії Курдистану Наґірван Барзані і його заступник Мозен Десаї. Вони поінформують турецький уряд про ситуацію в північному Іраку. Минулого тижня іракські війська обстріляли з гармат місто Кіркук, центр нафтової промисловости, розташований у межах курдської автономії. Було вбито 12 осіб і ранено 80.

У ПЕРЕДМІСТІ ПАРИЖУ Сан-Клю розпочалися переговори між прем'єр-міністром Туреччини Мезутом Ілмазом і прем'єр-міністром Греції Константином Міцотакісом. Вони обговорять способи мирного вреґулювання киприскої проблеми і права мусулманської меншини в Греції.

ХОРВАТИ, ВІДЧАЙДУШНО відстоюючи свою незалежність, вдалися до неочікуваного засобу. Вони закрили нафтову трубу до Сербії, вивівши з ладу нафтопереробни комбінат в місті Панцеві недалеко від Беоґраду, який є головним постачальником моторового пального для збройних сил.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ України Анатолій Зленко заявив під час зустрічі з прем'єр-міністром Польщі Яном Кшиштофом Бєлєцьким, що Україна готова до встановлення повних дипломатичних стосунків з Польщею.

ФЕҐМІ АҐАНІ, ЛІДЕР Демократичної ліги Косова, автономного краю, де мешкає 1.7 мільйона албанців, заявив, що 100,000 албанських дітей в цьому році не змогли розпочати занять у школах, оскільки Беоґрад забороняє навчання на албанській мові.

РАДІО „НІМЕЦЬКА ХВИЛЯ" висловило припущення, що кубинці у випадку втрати Совєтського Союзу як свого союзника вдадуться за підтримкою до Китаю. Товарообіг Куби з Китаєм за останні три роки зріс на 150 відсотків.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ФІРМА Екс-Трейд організувала у Києві, в готелі „Русь", виставку продуктів харчування, вироблених ізраїльськими фірмами. Ці продукти з екологічної, хемічної й технологічної точки зору є абсолютно чисті. Виставку організовано з метою можливого закупу ізраїльських харчів для українських дітей. Фірма також пропонує відкрити діягностичну ляблораторію для перевірки в дітей і вагітних жінок ступеня радіяційного впливу, діягностики і профілактики захворювань.

Японія обережно поставилась до совєтської пропозиції

Токіо, Японія. — Представник японського уряду заявив групі кореспондентів, що совєтські натяки про зворот Японії Курильських островів, захоплених Совєтським Союзом напередодні закінчення Другої світової війни і капітуляції Японії, дещо злагіднили відносини між Токіо і Москвою, але натяки на більйонові концесії, які нібито мали б допомогти скоріше розв'язати цю проблему, створюють нові труднощі і посилюють песимізм японців.

Речники японського уряду погоджуються, що проблему звороту островів і відновлення повної співпраці можна б полагодити шляхом переговорів на протязі трьох-чотирьох місяців, але розв'язка цієї справи не буде легкою, якщо її поставити у площину викупу, чи передумов економічної допомоги для СССР на грубі більйони долярів.

Вміжчасі Японія, яка є членом „великої сімки" і належить до передових індустріяльних держав світу, приготовляється дати певну кількість харчової, медичної та іншої гуманітарної допомоги для СССР, населенкня якого мусить якось перетривати цю зиму. Уряд однак не приготований на мультибільйонову допомогу тим більше, що кремлівські керівники не зробили ще жодних заходів у справі звільнення островів, „а вони вже не раз обдурювали світ своїми нереальними обіцянками", — заявив речник уряду, який не бажав називати свого прізвища. Він, як інформує кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Стівен Р. Вайсман, добре познайомлений із совєтською проблематикою і брав участь у безпосередніх переговорах з представниками уряду СССР під час візити в Токіо Міхаїла Ґорбачова і тому кореспонденти, слухаючи його запевнення, що Японія не є готова ще тепер виасиґнувати більйони долярів для допомоги СССР, знали, що це становище уряду.

Японці, пише С. Вайсман, схильні тепер більше вірити запевненням совєтських керівників, зокрема заяв у справі Курильських островів М. Ґорбачова і президента Російської федерації Боріса Єльцина.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хитка політика ЗСА супроти Сходу Европи

Незнання справжньої структури Сходу Европи, що його від прадавніх їх часів ототожнювано з „Раша", було головною причиною, що Білий Дім і Капітоль бачили на Сході Европи тільки Кремль і його володарів. Вони не цікавилися країнами і народами, які впали жертвою російського імперіялізму — царського й большевицького. Вони приймали безкритично до відома придуману большевиками історичну брехню, що в 1918—20 роках відбувалася на Сході Европи „громадянська війна", а не збройна аґресія Москви націлена на знищення національних держав, крім російської, та на побільшення територій, імперії, підпорядкованої Кремлеві. Цей підхід політики ЗСА супроти Сходу Европи зберігся до наших днів, до періоду Роналда Реґена й Джорджа Буша. Коли Реґен назвав був СССР „злющою імперією" він мав на думці хронічне погрожування кремлівськими володарями „Ми вас угробимо", а не варварську диктатуру Кремля.

Прихід до влади Михаїла Ґорбачова захопив Вашінґтон і демократичний Захід Европи. Вже Реґен відкликав свою правильну характеристику СССР, як „злющу імперію", а Буш переліцитовував себе у прославлюванні Ґорбачова, як демократичного реформатора та носія міжнародного миру. Михаїл Ґорбачов найбільше прославився в очах Заходу та зокрема Вашінґтону — згодою на усамостійнення сателітних країн, згодою на з'єднання Німеччини і її на дальше членство в НАТО та згодою на підписання першого в історії договору про редукцію нуклеарної зброї.

Тому президент Буш і його Уряд легковажили собі спершу національні рухи в СССР. Пригадаймо, як неохоче, неясно і плутано висловлювався Президент навіть про змаг до самостійности трьох балтійських країн, дармащо ЗСА ніколи не визнали були окупації тих країн імперією у 1940 році на основі згоди між Сталіном та Гітлером.

Коли президент Буш їхав останній раз до Москви — він мав до вибору: поїхати ще до Ленінграду чи Києва. Дотепер не зовсім ясно, чому вибрав Київ. Тямимо, що там у своїй промові до Верховної Ради України, застерігся на вступі, що не буде вибирати — союзний Центр чи національні республіки, але далі раз-у-раз „радив" залишатися в Союзі.

На просьбу Ґорбачова чекав із визнанням державної самостійности Литви, Латвії й Естонії, аж після того, як 20 інших держав зробили це. Путч сталіністів і його упадок заскочили Вашінґтон і на перший плян висунувся страх, щоб велетенський арсенал совєтської нуклеарної зброї не дістався у невідповідні руки. Цей острах покищо минувся, але грає ролю у дальшому підході до схаотизованого Сходу.

На цьому місці була вже мова, що розвиток подій на Сході Европи йтиме своїм шляхом без уваги на становище Заходу, у тому числі Америки і її Уряду. Наради Верховної Ради у серпні цього року і З'їзду народних депутатів у першій половині вересня підтвердили те наше передбачення. Підтвердили його також наради й постанова Верховної Ради України та символічне вивішення над її будинком синьо-жовтого прапора. Президент Буш із своїми найближчими співробітниками, дорадниками і Радою Безпеки вважають, що вони найкраще знають, у чому є інтерес Америки та голошені нею принципи. Але у всесвітній історії є безліч прикладів, як то навіть великі державні мужі помилялися. Повторюємо сказане вже, Джордж Буш є реалістом. Коли побачить, що створилася ситуація, якої він навіть не бажав собі, але якої не можна змінити, Буш визнає її.

ПРЕДСТАВНИК ІСЛАМСЬКОЇ партії Афганістану Кутбуддін Ґилан заявив на пресовій конференції у Пешаварі, що крах Наджібулли і „незаконного режиму" Кабулу є неминучим.

КЕРІВНИЦТВО ДВОХ найбільших південнокорейських опозиційних партій — Демократичної і Нової демократичної — повідомило про їх злиття і створення єдиного фронту проти Ліберально-демократичної партії, яку очолює президент Ро Де У. Нова партія буде мати назву Демократичної.

Микола Руденко

СТАЛОСЯ!

I.

Цілий тиждень я не відходив від телевізора — і це належить розуміти буквально: з 10 години ранку і до пізнього вечора, з невеликими перервами, які діставалися на долю депутатів, я уважно стежив за сесіями, спершу українського парляменту, а відтак — всесоюзного.

Сьогодні маємо 31-го серпня. Радіо передало, що всесоюзний парлямент, який працює з 26-го не встиг учора закінчити своєї роботи, має продовжити її сьогодні, коли вже почали реєструватися депутати Верховної Ради СССР, котрі з'їжджаються до Москви на свій надзвичайний з'їзд. А проте я вже днів зо два не стежу за надзвичайною сесією союзного парляменту, бо то є вельми неприємне видовисько, просто таки ганебне. Мене інколи дратували сесії українського парляменту, коли комуністична більшість і Народна Рада доходили в своїх суперечках до такого розпалу, що забували про багатомільйонного глядача. Та в порівнянні з тим, що нині діється на сесії Верховної Ради СССР, ці парляментські епізоди в Києві виглядають доволі пристойно. Складається враження: Верховна Рада СССР — не парлямент, а натовп, який ось уже цілий тиждень стрясає екрани телевізорів своїм лементом та безглуздою балаканиною. Інколи знаходиться тверезий голос, що намагається погамувати відчайдушні емоції. Мені, скажімо, сподобалася така репліка:

— Шановні депутати, побійтеся Бога! Ми ж поводимося так, ніби перебуваємо на „Титаніку" після його зіткнення з айсберґом.

Порівняння доволі справедливе. Щоправда, пасажири „Титаніка" не каралися у відчайдушному лементі аж цілий тиждень — вони пішли на дно набагато швидше, ніж це відбувається з Верховною Радою СССР.

Що ж, власне, стало причиною цього ганебного спектаклю, на який з огидою і презирством дивляться сотні мільйонів совєтських телеглядачів. Відповідь ясна: розпуск Комуністичної партії, конфіскація її майна, загальнонародне засудження її діяльности — це з одного боку. А з другого — уже не гіпотечний, а цілком реальний розпад самого Совєтського Союзу.

Цілком можливо, що мені треба було б простежити за перебігом з'їзду народних депутатів СССР, котрий має розпочатися 2-го вересня, а тоді вже сідати за письмовий стіл. Проте я передбачаю, що з'їзд мало чим різнитиметься від сесії всесоюзного парляменту, бо те, що сталося, змінити ніхто не здатний. Всесоюзні керівні органи потонули в Леті, відродити їх уже неможливо, як неможливо відродити Совєтський Союз. Не президент Ґорбачов і не Верховна Рада Союзу вирішили його долю. Смертельну крапку на історії СССР поставила надзвичайна сесія Верховної Ради України, яка проголосила Акт про цілковиту й повну незалежність від усіх без винятку урядових структур Московської імперії. Це сталося 24-го серпня, тобто відразу ж після придушення партійно-військового путчу. Щождо сесії Верховної Ради Союзу, то вона самими путчистами була призначена на 26-го серпня. Розпочалась вона так, буцімто нічого особливого не сталося — тільки й того, що путч придушено і депутатам належить зробити відповідні висновки. Так, власне, націлював сесію й сам президент, з такою настановою вона й розпочалася. Але одразу ж стало ясно, що просуватися вперед неможливо, не з'ясувавши остаточно політичну позицію Українського парляменту. На трибуну покликали Юрія Щербака і той владним голосом прочитав Акт про оголошення повної незалежности Української держави. В залі сиділо близько 500 членів Верховної Ради та понад 200 депутатів, котрі були запрошені додатково. По суті, це була зменшена втричі модель майбутнього з'їзду, якому 2-го вересня належить розглянути те ж саме питання: про заходи, пов'язані з партійно-військовим заколотом. Але всім депутатам було ясно: що ж тут власне розглядати Верховній Раді Союзу, коли після проголошення Акту про державну незалежність України, перестав існувати сам Союз?

Доволі емоційно з цього приводу висловився посадник напів-Ленінграду, напів-Петербурґу — Анатолій Собчак. В його виступі звучали імперіялістичні нотки: мовляв, яке право мала Україна підгрібати під себе три військові округи та ще й Чорноморську фльоту. Адже це є стратегічні сили, котрі мають у своєму арсеналі багато ядерної зброї. Собчак не стримував своїх емоцій, його промова прозвучала погрозливо. Тоді піднявся з місця Юрій Щербак і сказав, майже дослівно, таке:

— Дуже неприємно, що ми тут починаємо гратися в дитячу гру, котра називається зіпсованим телефоном. Адже ж Україна, понад рік тому, в Декляраціїї про її державний суверенітет, ясно й чітко заявила, що вона воліє бути без'ядерною державою. Я шаную пана Собчака, тому дуже здивований тим, які арґументи він використовує.

Далі сесія нагадувала паротяг, котрий зійшов з рейок і намагається просунутись уперед, ламаючи шпали та заривуючись колесами в пісок. Депутати говорили або ж взагалі ні про що, або ж кидали на адресу України брутальну лайку — і тоді головуючий змушений був відключати мікрофон.

Дальше буде.

Б. Шарко

„ВИБРАНЕ" НАУКОВЦЯ — СЕНЬЙОРА

Юрій Бойко, „Вибране", том ІУ, накладом університетського видавництва Карла Вінтера, Гайдельберґ, 1990, стор. 327.

Перед нами нова книжка відомого літературознавця, емеритованого професора університету Людвіґа-Максиміляна в Мюнхені, автора багатьох праць з ділянки дослідів української літератури, а також численних статтей і розвідок на політичні теми, друкованих переважно в паризькому тижневику „Українське Слово". Публікації проф. Бойка, збережені ним ще з 1930 року, коли він був студентом харківського університету, налічують по 1998 рік 353 позиції. Тоді бо появилася накладом цього ж німецького видавництва опрацьована мною 98-сторінкова бібліографія публікацій професора, що їх оригінали зберігаються у німецькому університетському архіві. Про останні наукові праці проф. Ю. Бойка був поміщений допис в щоденнику „Свобода" восені 1990 року.

Четвертий том „Вибраного" складається з наступних статтей і розвідок, впорядкованих в книжці хронологічно: Передмова, в якій автор каже, що „всі чотири томи — 92 праці — становлять собою його „пашпорт" у майбутнє української літератури... як ці томи та все моє інше сприйме майбутня Україна — це звісно залишається для мене загадкою". Вияв скромности. Автор дякує німецькому науковому світові за визнання його зусиль, та стверджує, що в томах „Вибраного" він майже мовчазно обійшов політичну публіцистику кількох десятків років, хоч, на думку автора, вона служила потребам дня і не все, мабуть, „засуджене в ній на порох забуття". Нацьому томі, каже автор, прийдеться йому мабуть припинити дальші видання — в першу чергу через брак матеріяльних засобів, хоч залишаються незнайомими закінчені просторі праці німецькою мовою про М. Костомарова, П. Куліша, дальше ряд праць німецькою мовою: про українську неоромантику, аналіза роману О. Кониського „А. Жук і його родичі", розвідка про україністичні праці Чижевського, порівняльна аналіза російського, польського й українського байронізму та інше, які треба б видати українською мовою.

Які ж статті й розвідки складаються на зміст четвертого тому? Наводимо їх хронологічно за роками їхньої першої публікації, а саме: 1942. — „Гетьман Петро Дорошенко", стор. 1-4./1943—" Те, що замовчувалося": Про В. Стефаника, стор. 5-9./1949 — „Нова чистка на культурному фронті в СССР", стор. 10-18./1952 — „Руїнами Берліну задоволений", рецензія на книжку про совєтське мистецтво в часі „батьківщинної війни", стор. 19-26./1953 — „Слово українського політика", стор. 27-33/1958 — „Первісні зародки театрального дійства та старовинний театр в Україні", стор. 34-51/ „Проф. Микола Глобенко і українська література", стор. 52-68./1959 — „Російське народництво як джерело ленінізму-сталінізму", стор. 69-160./1963 — „Крик з могили": рецензія на поезію 60-их років, стор. 161-168./ 1970 — „До вибору основоположних фактів у книзі проф. д-ра Ґ. Штекля", стор. 169-176./1983 — „Фавст-Ґете в перекладі М. Лукаша стор. 177-187./1983 — „Грицько Чупринка", стор. 188-207./1983 — „Шабліовський і його роля в українській літературі", стор. 208-218./1984. — О. Я. Кониський як біограф Т.Г. Шевченка, стор. 219-228./1985 — „Хто написав народні оповідання Марка Вовчка", стор. 229-225./1985 — „Замість ювілею прощали його на віки": на смерть Ю. Стефаника, стор. 256-262./1986 — „Олег Ольжич як поет", стор. 263-275./1986 — „Українське Слово" у 1941 році: про київську газету в часі німецької окупації, стор. 276-288./1989 — „Шевченко у своїй практичній революційній діяльності", стор. 289-317.

На останніх сторінках 318-327 поміщені примітки до тексту, фотокопії відручного листа сл. п. полк. А. Мельника, проф. В. Кубійовича у зв'язку із відзначенням 75-ліття автора, запрошення на доповіді в Урбанському університеті Ілиноіс/ЗСА, фотокопії програм німецькомовних симпозіюмів, організованих автором, про „Українську романтику й неоромантику на тлі европейської літератури", 1983 та про Лесю Українку на тлі західньоевропейської літератури (1988), та п'ять світлин, на одній автор як промовець на могилі сл. п. Євгена Коновальця.

* * *

Я не літературний критик і не збираюся рецензувати наукові праці проф. Ю. Бойка. Я висловлюю свою думку, як читач. Проф Ю. Бойко збагатив українське літературознавство поза межами батьківщини за останніх 45 років високовартісними творами, в яких розкрив совєтсько-московські фальсифікації й тенденційні намагання, представити перед західнім світом українську літературу — як провінційну, меншевартну. Треба подивляти енерґію автора, який незважаючи на свій вік, все ще проводить безупинно час на розшуках в німецьких бібліотеках і архівах. Завдяки численним німецькомовним публікаціям, проф. Ю. Бойко здобув собі серед европейських славістів авторитет і підніс престиж української літератури у вільному світі. В цьому його найбільша заслуга.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

КОМУ НА КОРИСТЬ?

Українське суспільство в ЗСА нещодавно вітало в себе Юрія Шухевича. В нестримнім потоці гостей з України Юрій Шухевич займає особливе місце. Пригадаємо: будучи сином командира УПА св. п. Романа Шухевича — Тараса Чупринки та проживаючи в системі, в якій діти відповідають за вчинки своїх батьків, він зазнав надзвичайно гіркої долі. Від 15 років життя продовж понад 40 років він карався в совєтських тюрмах, концтаборах та висилках і лише ось кілька років тому, в наслідок хвороби очей, ставши сліпим інвалідом, повернувся в Україну. Про тяжку долю цього сина-страдника знали всі українці поза межами України і нема ні одного між нами, який би не відчував пошани і співчуття до цієї людини з такою трагічною долею...

Ю. Шухевич не так давно був вибраний головою Української Міжпартійної Асамблеї. Під спонсорством Організацій Визвольного Фронту та УККА Ю. Шухевич прибув до ЗСА на лікування, як також з метою відвідати центри українського поселення та розповісти нам про теперішню ситуацію в Україні. Про це він сам заявляє перед кожною своєю доповіддю.

В Міннеаполісі Ю. Шухевич виступав 26-го червня. І якщо його пізніші виступи носили певну міру поміркованости, як це можна принаймні здогадуватися з дописів в „Свободі", то виступ в Міннеаполісі можна назвати політичним примітивізмом. Чому так?

Вже на початку своєї промови він не залишив ніякого сумніву, що головною його ціллю було здискредитувати Рух, підірвати нашу допомогу Рухові, створити сумніви в доцільності цієї допомоги. Ю. Шухевич висловив твердження, що ніби на Україні Рух занепав, що його майже нема, що Рух ніколи не був за самостійну Україну і лише останньо під тиском народу ніби здеклярував себе так, але напевно лише на папері. Далі прийшли такі твердження, що Рух є опанований комуністами, які не є проти союзного договору. Нарешті в справі допомоги Рухові з діяспори Ю. Шухевич переконував, що допомогу, яку діяспора посилає в Україну, розкрадають, вона десь пропадає, що люди, які приїжджають від Руху до нас, засліплюють нас дурманом і т.д.

Немилосердно висловився Ю. Шухевич і про теперішню Народну Раду та чільних представників її і членів провідництва Руху: Горинів, Чорновола, Драча, Яворівського та інших. Вони ніби відійшли тепер від своїх попередніх поглядів, спілкуються з комуністами у Верховній Раді, а деякі з них, ставши обласними керівниками навіть прислужують комуністам.

Далі була розповідь про Українську Міжнародну Асамблею, яка не визнає совєтського уряду, вважає Україну окупованою та яка тепер ніби має впливи на страйкові комітети робітників, в той час, як Рух є проти страйків. Велику надію доповідач висловив відносно українців в Совєтській армії, які можуть евентуально стати ядром майбутньої української армії.

В кінці своєї доповіді Ю. Шухевич радив присутнім бути обережним з гостями з України, які тут виголошують різні доповіді, стаючи несвідомо знаряддям в чужих руках. Нарешті він закликав українців в діяспорі не експортувати свої політичні різниці та роздори в Україну, бо це є дуже шкідливо.

Така була доповідь. І якщо можна вповні погодитися з двома останніми твердженнями Ю. Шухевича, надіючись, що він також прислухається до своїх порад, решта його тверджень свідчить про брак таланту до політичного мислення, обмеженість та нездібність передбачення наслідків. Виступ проти Руху є деструктивним, він спрямований на підрив авторитету Руху та на підрив допомоги від українців з діяспори для України.

Чому така нетерпимість до Руху? Це в той час, коли Рух лише за два роки свого існування здобув величезні успіхи та впливи серед населення України і продовжує бути головною об'єднуючою силою в боротьбі за права і державність українського народу. Це тоді, коли весь західній світ вважає Рух головною опозиційною силою проти комуністичної партократії в боротьбі за утвердження демократизації в Україні та усамостійнення її, як суверенної держави. Це тоді, коли Рух недвозначно заявив свої позиції проти ґорбачовського союзу. І нарешті це тоді, коли українська діяспора намагається згуртувати свої сили та створити ефективні мости допомоги нашим провідним національним силам в Україні та й взагалі нашому народові.

Українське суспільство поза межами України вже давно перейшло період ідеологічних суперечок та конфронтацій. Ми тепер живемо у певному мирному балянсі і згадуємо наші горезвісні, а часом і криваві, розбрати як далекі неповторні часи, як трагічну і змарновану сторінку нашої історії. Ми хочемо розлучитися з нашим темним минулим. Тому непотрібно знову кидати між нас зерно незгоди, нам непотрібне нове розбиття, непотрібне розпалювання недовір'я та ворожнечі між нами, незалежно звідки такі намагання походять.

Кажуть, що у кожному змаганні нації за свою свободу не треба боятися ворогів, але треба боятися байдужих. Виступи Шухевича якраз творять і підсилюють байдужих між нами, цю вічну коросту на тілі України. Пригадаймо, що між нами творили байдужих, підсовуючи спільний котьолок, спільну мову, спільну віру, спільне братерство і т. д.

(Закінчення на стор. 3)

Микола Мушинка

МОЇ ВРАЖІННЯ З „ЧЕРВОНОЇ РУТИ" І ЗАПОРІЖЖЯ

I.

Важко назвати фестиваль, який би так швидко ввійшов у свідомість населення, як „Всеукраїнський фестиваль сучасної пісні та популярної музики 'Червона рута' ". Вперше відбувся два роки тому (в 1989 р.) в Чернівцях і був присвячений композиторові Володимирові Івасюкові, авторові численних українських популярних пісень, в їх числі й пісні „Червона рута", яка, облетівши світом, дала назву фестивалю, на якому в Чернівцях сотні виконавців українських пісень не лише із всіх областей України, але й з інших республік Совєтського Союзу та з-за його кордонів, а теж десятки тисяч любителів цих пісень. Немалу ролю в популяризації цього фестивалю зіграла українська редакція радіо „Свобода", радіо й телестанції України та численні гастролі лавреатів „Червоної рути" по Україні і за кордоном.

Уже в Чернівцях було вирішено, що другий фестиваль „Червона рута" відбудеться у Запоріжжі і буде присвячений 500-річчю українського козацтва. Дата і справді гідна відзначення.

Розпочався фестиваль у п'ятницю, 9-го серпня, і тривав до неділі 18-го серпня, тобто повних десять днів. Кожен з цих днів був наповнений (інколи аж переповнений) різними акціями. Тут на стадіонах, площах, будинках культури і спортивних залях відбувалися змагання виконавців у жанрі „поп і рок" музики, концерти авторських пісень, фолкльорні обряди, виставки професіонального малярського мистецтва і народного декоративного мистецтва, наукові диспути, показ фільмів, вечори поезії, книжкові ярмарки, забави молоді, зустріч бизнесменів тощо.

На жаль, я брав участь лише у перших трьох днях фестивалю, тому аж ніяк не збираюся робити його оцінку а, просто-напросто хочу поділитися з читачамим своїми особистими враженнями і спостереженнями.

Їхав я у Запоріжжя пароплавом по Дніпрі, разом із сотнею слухачів і викладачів Міжнародної літньої школи україністики в Києві з двадцятьох країн світу. В Запоріжжі привітав нас неймовірний сморід. Нічим було дихати, а саджа так і пхалася у вічі: чим більше витираєш її з очей, тим більше вони печуть тебе. Поселили нас в прекрасному готелі „Октябрьская" — по двоє в кімнаті, кожна кімната з телефоном, кольоровими телевізорами та холодильничком. Лише згодом ми довідались, що це колишній, (а мабуть і сучасний) готель Обласного комітету Комуністичної партії.

Студентська голодівка

У парку недалеко готелю, ми побачили намети, а біля них лежало кілька хлопців і дівчат. Типова фестивальна атмосфера, подумав я. Та навколо наметів маса транспарантів, збираються люди, завзято про щось дискутують. Виявлялось, що двадцять студентів із Запоріжжя та інших міст України оголосили голодівку протесту проти забруднення міста ексгалатами із запорізьких заводів, двоє з них — суху голодівку.

Мені охоче пояснюють в чому справа: студенти вже кілька разів висували свої претенсії до влади про катастрофальну екологічну ситуацію. Їм обіцяли полагодити їхні вимоги до 5-го серпня ситуація ще погіршала. І делеґація студентів пішла в коксо-хемічний завод, який є найбільшим занечищувачем повітря. Начальство заводу відмовилось дискутувати з делеґатами студентів і вони пішли в цехи. Студентів попросили залишити „територію завода", а коли ті не послухали, їх побили і насильно викинули за ворота.

Студенти ще раз списали свої вимоги й оголосили голодівку. Біля їхніх палаток постійно організувалися стихійні мітинґи, розмови, дискуції, на який висловлювалися різні погляди.

— Ми не вороги своїх дітей, — сказав один із високих представників обласного виконавчого комітету. — Закінчиться помір спеціялістів і ми приймемо відповідні заходи.

— Та які ж тут обміри потрібні, коли дихати нічим, — загомонів роздратований натоп.

— Та воно не так. З приводу цього питання ми створили дві комісії і не можемо не рахуватись із їхньою думкою. А наслідки помірів цих комісій разом не співпадають.

— А в чому суть цих „неспівпадань", — поцікавились люди.

— Ну, знаєте, — почухався у потилицю оратор. Одна комісія затверджує, що забруднення повітря отруйними газами в сто раз перевищує дозволену норму, а — друга, що в тридцять разів...

До голодуючих на розмову приходили різні офіційні люди. Побував між ними й голова Руху Іван Драч, і голова УРП Левко Лук'яненко. Останній, як народний депутат України, побував і на заводі, де побито студентів. Його теж викинули за ворота, не давши виступити на заводському мітинґу. Тоді він саме в день нашого приїзду у центрі міста зорганізував свій мітинґ, на якому підтримав вимоги голодуючих.

Наступного дня я зустрів Левка Лук'яненка на сніданку в готелі, „Запоріжжя". Присів я до нього саме, коли кельнер приніс йому яєшню.

— Я дуже не люблю яєшню, чи не могли б ви замінити її сосисками, — чемно сказав він кельнерові.

— Чем — нибудь иным сможеш, но сосисков у нас нет.

— А що „інше" у вас є?

— Только омелет, ничого иного нет.

— Тоді нехай залишається яєшня, — зітхнувши сказав кандидат на майбутнього президента України. На шостий день голодування, до яких весь час приходили люди, приносячи гарячу воду, пресу, батерейки до приймачів і т. п., місцева влада ніби задовольнила вимоги голодуючих і вони припинили голодівку. Дихати справді стало легше.

Дальше буде.

НЕДІЛЯ, 22-го ВЕРЕСНЯ, 1991 РОКУ — ВАШІНҐТОН — ЧИКАҐО — ЛОС АНДЖЕЛЕС
ВСІ НА МАНІФЕСТАЦІЮ: „ТІЛЬКИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ПРИНЕСЕ СВОБОДУ Й ДЕМОКРАТІЮ ДЛЯ УКРАЇНИ!"

В СЕРЕДУ, 11-ГО ВЕРЕСНЯ, президент Єгипту Госні Мубарак прийняв особистого представника президента СССР Євґенія Прімакова, який передав листа Міхаїла Ґорбачова. Крім Єгипту, Євґеній Прімаков відвідає Савдійську Арабію, Об'єднані Арабські Емірати, Кувайт, Іран і Туреччину.

В МОНГОЛІЇ ВСТУПИВ у силу закон про припинення членства в партії посадових осіб у державних, правоохоронних, дипломатичних органах, збройних силах і державних засобах масової інформації.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАМБІЇ К. Каунда розпустив парлямент. Країна готується до перших загальних виборів на багатопартійній основі. Ця вимогу було висунуто під час масових антиурядових виступів, що охопили всю Замбію.

Український Фестиваль СОУК Менор коледжу

Український Фестиваль Менор Джуніор коледжу відбудеться в неділю, 6-го жовтня, від полудня до 6-ої год. вечора в Дженкінтавні, Па. Свята Літургія буде в авдиторії коледжу в 11-ій год. вранці. Атракцією фестивалю, який спонзорує Студійний Осередок Української Культури Менор коледжу буде українська музика, танці, показ майстерности народного мистецтва, смачні страви, а для дітвори їзда на кониках і возом на сіні. Вступ для дорослих 3 дол., для дітей 1 дол. Паркування безплатне. В разі дощу фестиваль відбудеться в приміщеннях коледжу. За інформаціями слід телефонувати на число (215) 885-2360.

Програма фестивалю почнеться в год. 1:30 по полудні. В програмі беруть участь:

„Волошки" український танцювальний ансамбль з Філядельфії. Андрій Пап, мистецький директор ансамблю провадить групу 40 танцюристів з репертуаром понад 40 традиційних танців з усіх областей України. „Волошки" виступали в північносхідних стейтах Америки, в Канаді, коло Статуї Свободи під час святкувань 200-ліття ЗСА і в Лонґвуд Гарденс.

„Гайдамаки" — український співочий ансамбль заснований у Філядельфії в 1989 році. Ансамбль виконує народні пісні, коляди і церковні пісні. „Гайдамаки" виступали в більших містах східних стейтів Америки, у Гартфорді під час 50-літнього ювілею Українського Конґресового Комітету Америки і на Українському Фестивалі у Роз Трий Парк, Па. Ця група також спонзорує незалежний літній концерт у Вайлдвуд Крест, Н. Дж., і бере участь у багатьох святкуваннях у сусідніх стейтах. Керівником ансамблю є Ігор Кушнір, піяністка — Леся Рудий.

„Весна", танцювальний ансамбль СУМА з Філядельфії, бере участь в імпрезах від 1985 року. Танцюристи в цій групі роками від 5 до 20 років, виступають під керівництвом Галі Козак.

Танцюристи школи „Волошок" з Філядельфії складаються із студентів з двох заавансованих груп. Під керівництвом Ніни Пацовської, танцюристи школи „Волошок" виступали під час фестивалю парафії св. Анни у Ворріногтоні, на Міжнародному фестивалі народних танців і на ярмарку „Експозішенс -84" у Філядельфії.

„Соловейки", група юних солістів з Філядельфії під керівництвом проф. Зої Маркович виконує українські народні, релігійні і традиційні пісні. „Соловейки" виступають під час церковних святкувань і міжнародних фестивалів. Проф. З. Маркович, відома концертова піяністка і професор музики, є авторкою двох **книжок вокальної музики** і **звукозаписувала** із Симфонічною оркестрою Філядельфії.

В додатку до програми буде ярмарок. Майстри СОУК будуть показувати свої вмілості нанизування ґерданів, дереворізьби, ткання, виробів зі шкіри, кераміки, писання писанок і вибійки.

Українські світлички СУА

Новий шкільний рік почався, наші діти повернулись до своїх зайнять у школах. Для наших найменших діють при відділах Союзу Українок Америки світлички.

Дорогі батьки! Це ваш обов'язок дати вашій дитині змогу вивчити і розвинути мову її дідів і предків! Дайте змогу вашій дитині в гурті своїх ровесників у іграх і забавах вивчати і засвоювати українську мову!

Внизу є поданий список відділів СУА у місцевостях, де діють світлички СУА. Прошу звертатись за інформаціями до голів відділів, виховних референток або учительок світличок.

Відд. Місцевість:	Голова відділу:	Учителька світлички:
97-ий Баффало, Н.Й.	Мирослава Макогон	Надя Берґенсток і Ларисса Михаськів
99-ий Вотервліт, Н.Й.	Наталка Верзол	Діяна Пасинелла
78-ий Вашінґтон, Д.К.	Марта Базако	Христина Сулжинська і Зірка Гарабач
53-ий Дітройт, Миш.	Ольга Іваницька	Оксана Федорович
76-ий Дітройт, Миш.	Лідія Колодчин	Мирослава Бараник
116-ий Ірі, Па.	Орися Дейл	Орися Дейл
89-ий Кергонксон, Н.Й.	д-р Стефанія Барановська	Евгенія Фединяк
12-ий Клівленд, Огайо	Дора Сторожинська	Люба Рожа
33-ий Клівленд, Огайо	Ольга Демянчук	Олександра Паланиця
108-ий Ню Гейвен, Конн.	Уляна Зініч	Катя Бамбер
30-ий Ню Йорк, Н.Й.	Надія Цвях	Марта Шкафаровська
83-ій Ню Йорк, Н.Й.	Ірена Мокрівська	Лідія Андрусишин
120-ий Рочестер, Н.Й.	Лідія Джус-Невмержицька	Марта Елиїв-Бруер; Ірина Адамчук-Сьолковська виховна референтка
6-ий Чикаґо, Ілл.	Галя Литвинишин	Марія Карасевич і Марта Прочко, Богданна Коцко

При церкві св. Івана Хрестителя у Нюарку діє цілоденна захоронка (Day Care Center) для дітей, матері яких працюють поза домом, від 7:30 ранку до 6-ої вечора від понеділка до п'ятниці. Учителька Оленка Макарушка-Колодій подасть усі інформації. Просимо відвідати і оглянути захоронку, будете задоволені, зможете спокійно залишити свою дитину в українській захоронці. Число тел. до захоронки: (201) 371-3254; число тел. до парфіяльної канцелярії: (201) 371-3254.

Ольга Тритяк

Кому...

(Закінчення зі стор. 2)

Наші герої вмирали в боротьбі, в той час як маси байдужих відмовлялися простягнути їм руку допомоги. Підривати допомогу нашим силам в Україні, яка підіймається з колін і виправляє спину в ході до волі, є самогубством. Не треба бути великим політиком, щоб зрозуміти, що в часах найбільших випробувань поневоленого народу потрібне гуртування всіх сил нації для здобуття йому волі. Про це говорить здоровий глузд. Всяка протидія цьому означає політичну неграмотність. Ю. Шухевич не виступає, як приватна особа. Він виступає, як представник і як голова певної політичної формації. Це багатократно збільшує відповідальність за висловлені твердження.

І якщо виступи Шухевича, як голови Української Міжпартійної Асамблеї, проти Руху також означають напрям діяльности цієї політичної організації в Україні, тоді це означає, що в цей так многозначний історичний час ми стаємо на шлях самознесилення та вкінці і самознищення, і разом з цим втрати ще одної шанси здобуття кращої долі для нашого народу. Бо ж як не тепер, то коли?

Для кожного, кому є дорогою майбутність України і який слідкує за її політичним життям, є очевидним, що там назрівають важливі події: вибори президента, справа союзного договору, справа здійснення справжнього суверенітету, справа виходу України на міжнародний форум і т. д.

Ці події вимагають політичного хисту, координації і взаємопідтримки усіх сил, спільні договорення і дію. На жаль, виступи Ю. Шухевича віщують щось інше. Таке враження з його виступу в Міннеаполісі.

Чомусь ми не вчимось з історії. Ані не беремо прикладу з інших народів, які зуміли здобути свободу. У них на чолі політичних рухів стають люди далекозорі, політики широкого маштабу, які уміють думати, передбачати, аналізувати. В нас, натомість, ми часто бачимо „вождів", які вміють краще бити свого брата, ніж ворога.

Д-р Анатолій Лисий
Голден Веллі, Мінн.

Перша річниця суверенітету України

З нагоди першої річниці проголошення суверенітету України, представництво на Бразилію Уряду Української Народної Республіки в екзилі постановило розповсюдити масову інформацію про цю важливу подію в історії України, яка сталася 16-го липня 1990 року в столиці України, Києві, і якою український нарід започаткував останній відтинок шляху до свого повного унезалежнення.

Голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР д-р Михайло Рубінець (зліва) вручає журналістові Ґіллерме Жоао Сікареллі текст Декларації про суверенітет України — в українській і португальській мовах.
Фото Марлене Бералдін

З супровідними листами вислано тексти Декларації Суверенітету до губернатора і віцегубернатора провінції Парана, в українській мові з перекладом на португальську, як рівнож до 51 депутата провінції і 30 депутатів федеральних і 3 сенаторів від провінції в федеральнім парляменті в Бразилії, столиці країни. Вислано це ж саме до 30 консулів закордонних, з осідком в Курітибі, столиці провінції Парани. Окремо вручено особисто консулеві Республіки Арґентини в місті Фоз до Іґвазу, на границі з Арґентиною, з нагоди поїздки голови представництва ДЦ УНР до цього міста.

Багато депутатів, провінційних і федеральних, відповіли представництву, дякуючи за одержані матеріяли. Наприклад, провінційний депутат Жералдо Картаріо закінчує свого листа: „...бажаю, щоб у скорому часі утвердилися демократичні ідеали українського народу..." Другий провінційний депутат Адемар Луїз Траіано (секретар парляменту) в своїм листі-подяці висловлюється: „...заявляємо нашу повну підтримку для цієї нації з 50-ма мільйонами населення, що завжди мала демократію і свободу за головні стовпи своєї культури..." Ще сильніша відповідь від федерального депутата Петра Тонеллі: „...наша партія, Партія Робітнича, має між своїми головними принципами солідарність з народами, які боряться за своє визволення. В цім напрямку ми є солідарні з боротьбою українського народу за суверенітет своєї Батьківщини."

Провінційний депутат Рафаїл Ґрека Маседо, після спеціяльного інтерв'ю з головою представництва на Бразилію ДЦ УНР вніс прохання до провінційного Парляменту, щоб текст Декларації про суверенітет України було зареєстровано в офіційних протоколах Парляменту.

Також голова представництва на Бразилію ДЦ УНР мав інтерв'ю з бразилійським журналістом Ґіллерме Жоао Сікареллі, який 16-го липня помістив гарну статтю в однім з поважних щоденників Курітиби „Жорнал до Естадо". В цій статті деякі вислови не цілком відповідають реальності, але пропоную читачам уривок саме ідентичного тексту: „Один рік незалежности України". Якраз рік тому вулиці Києва затопило стотисячне море народу, а також Собор Святої Софії — наступила мить проголошення суверенітету України. Тієї дати (16 липня 1990) із всіх 450 депутатів Верховної Ради голосувало за проголошення 355 депутатів, чотири проти, а один утримався. Слід зазначити, що в Українськім Парляменті тільки одна третина зі всіх депутатів Верховної Ради - демократи, а решта комуністи, які також голосували позитивно, за Декларацію про суверенітет.

Після проголошення суверенітету демократи зажадали, щоб комуністичний прапор був замінений за український національний блакитно-жовтий прапор. Май же цілий цей історичний день провелася дискусія над цією справою в Парляменті, за якою слідкували маси народу навколо Парляменту. На останку депутати затвердили національну символіку, яка опісля була посвячена в Соборі Святої Софії і відтак понесена Хрещатиком аж до Палати Міської Ради, і тут її було вивішено.

Сьогодні ця подія, така свіжа в пам'яті 50-ти мільйонів українців, з яких багато живуть в Провінції Парана, сповняє свою першу річницю.

Зазначує Михайло Рубінець, представник Української Народної Республіки, центральний уряд Москви сьогодні старається всіма засобами, щоб суверенітет не став реальністю. Дальше існують політичні переслідування, як наприклад, арешт депутата Верховної Ради Степана Хмари, проти якого, помимо його соймового імунітету, висунуто фальшиві звинувачення, зфабриковані в Москві.

Український народ очікує від держав Заходу підтримки для свого бажання свободи, зокрема через дипломатичні взаємини. Умова яка також уможливить нав'язати дипломатичні зв'язки з Бразилією, де проживає велика українська громада, — зазначив Рубінець".

Під статтею поміщена знимка з вивішеним українським національним блакитно-жовтим прапором перед Палатою Міської Ради в Києві. Знимку зняв Михайло Демеда з Торонто, член чоловічого хору „Бурлака", який з хором перебував у Києві якраз в той історичний день.

Витинок з вищевказаної статті представництво на Бразилію ДЦ УНР переслало до 22 парафій УГК-Церкви, що разом начисляють 204 Церков і каплиць, і до 14 парафій УАПЦ. Рівнож вислано фотокопії цієї статті до 10-х Українських Культурно-освітних Установ і до 30-х консулів закордонних держав з осідком в Курітибі.

Представництво на Бразилію ДЦ УНР певне, що такою масовою інформацією формує позитивну публічну опінію про боротьбу українського народу за свою свободу.

Д-р Михайло Рубінець

Розпочався всеукраїнський Форум інтеліґенції

Київ (УНІАР). — Тут в суботу 14-го вересня у Будинку Кіно розпочався всеукраїнський Форум інтеліґенції, який працюватиме два дні. У приміщенні Спілки Письменників України 12-го вересня відбулася пресова конференція присвячена форумові.

Член організаційного комітету форуму народний депутат України Іван Драч зазначив, що крім загальногуманітарної мети, зустріч інтеліґенції має зробити свій внесок у підготову до майбутнього референдуму 1-го грудня і майбутніх виборів президента України.

Організатори форуму сподіваються, що **започаткована** ними традиція подібних зібрань розповсюдиться і на окремі **області** України. Народний депутат України Павло Кислий повідомив про засідання Президії АН України, де розглядалося **питання про долю науки у суверенній Україні. Член-кореспондент АН України Павло Кислий зазначив, що академічна та вузівська інтеліґенція займає вичікувальну та пасивну позицію щодо розбудови суверенної України та піднесення її фундаментальної науки.**

У пресконференції з питань української культури участь взяли також народний депутат України, голова ТУМ ім. Т. Шевченка Павло Мовчан та заступник голови Руху Олександер Лавринович, голова Союзу Кінематографістів України Владлен Кузнєцов, які наголосили, що за умов незалежности перед інтеліґенцією постають нові проблеми, зокрема, переорієнтації інтелектуального потенціялу на потреби суверенної України.

Особливу увагу приділили учасники пресконференції тому, що у розбудові української культури окрему ролю мають відіграти росіяни, жиди та представники інших народів.

На форум інтеліґенції України запрошено голову ВР України Л. Кравчука і прем'єр-міністра В. Фокіна.

Передбачається, що форум прийме звернення до Верховної Ради і народу України про необхідність проведення великої підготовчої роботи до референдуму, донесення до кожного жителя держави переваги співжиття всіх верств населення, всіх націй і народностей, віруючих усіх конфесій в умовах самостійного господарювання, в умовах державної незалежности, в умовах, коли все або хоча б більша частина заробленого народом залишилося б самому народові, а не йшло на покриття навіть не завжди відомих народові витрат наддержави.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

П'ЯТЬ ПРИЧИН ЧОМУ НАМ ПОТРІБНО ПІДТРИМУВАТИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

1. „Мушу сказати, що я переконаний, що вирок суддів в Ізраїлі був несправедливий..."
   — Лорд Томас Деннінг
2. „Мені не відома ніяка інша судова справа в якій потонто так багато процедур загально прийнятих міжнародними чинниками".
   Професор Віллем Вагенар, автор книжки „Розпізнаючи Івана: Наукова праця з легальної психології", Вид. Гарвардського Університету.
3. „Якщо Іван Дем'янюк, в невинності якого я повністю переконаний, буде повішений на шибениці Айхмана, то прийде день коли держава Ізраїль буде сидіти на лаві підсудного".
   — Патрик Бюкенан.
4. „На мою думку ця справа смердить... Прошу розглянути справу американського громадянина Івана Дем'янюка і поведінку Відділу спеціальних інвестигацій (ОСІ) в нашій країні".
   — Конґресмен Джеймс Трафікант (демократ, Огайо), „Конґресовий рекорд" з 20-го червня 1989 р.
5. „Вірю, що історія не забуде справи Дем'янюка, так як не забула справи Дрейфуса".
   — Граф Ніколай Толстой

Після дванадцяти років наполегливих і невтомних зусиль ми осягнули багато. З огляду на свою подивогідну відвагу та витривалість Іван Дем'янюк — невинна жертва — заслужив на гідну оборону перед ізраїльським Верховним судом. Без Вашої негайної фінансової допомоги така обороно не буде можливою. Просимо допомогти нам успішно завершити останній етап цього страхіття-примари, яка триває вже понад дванадцять літ.

Просимо висилати пожертви на:

John Demjanjuk Defense Fund
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192

Лиш по тобі жаль глибокий позістав...

Цими словами пісні найкраще можна передати настрій рідні, приятелів і знайомих Ірини Коссовської після її відходу у Божу вічність. Найглибший, однак, жаль залишається у чоловіка Юліяна, синів — Романа, Мирона, Бориса, невісток, внуків... Жалем сповнилося серце тети Володимири в Україні (маминої сестри) і інших рідних. Те саме слід мені сказати і про себе самого і про свою родину.

Ніколи я не припускав, що мені доведеться писати посмертну згадку про сестріницю, про Ірусю — так ми її в родині звали. Але сталося.

Життєвий шлях Ірини Коссовської почався в селі Підберізцях біля Львова, дня 10-го грудня 1922 року, а потім проходив по різних місцевостях Рідного Краю і чужини. Закінчився в ЗСА, в м. Лянкастер, біля Баффало, дня 16-го серпня 1991 року. Її батьки — це д-р Юрій Маковський і Марія Лоза-Маковська (літературне псевдо — Марія Остромира). В часі, коли народилася їм єдина донечка (і єдина дитина взагалі), батько Юрій Маковський докінчував перервані Першою світовою війною медичні студії, а мати з маленькою Ірусею перебувала у своїх батьків у Підберізцях. По закінченні студій д-р Юрій Маковський розпочав 1926 року лікарську практику. Розпочав її на своїй вужчій батьківщині — на Лемківщині, у селі Тісній. Туди переїхала і родина. Але Тісна була короткою зупинкою на життєвому шляху Маковських. Коротким було теж і перебування у містечку Комарно на Львівщині. Після Лемківщини і Львівщини прийшла Гуцульщина, — спочатку Жаб'є над Чорним Черемошем, в роках 1927—1930, а згодом Яблуниця (чи Яблуниця — за сучасною назвою) — над Білим Черемошем, в роках 1931—1939. Але гуцульський етап для самої Ірусі, почавши від 1934 року, сплівся уже з Винниками біля Львова і з самим Львовом. А причина ось у чому: початкову освіту Іруся здобувала вдома від своєї матері — до речі, учительки по професії. Приватно Іруся здобула освіту за п'ять початкових кляс, а після того — до 6-ої кляси, в 1934 році, поступила в школу ім. Князя Льва у Львові при вул. Круп'ярській. Була це українська приватна школа в системі Українського Педагогічного Товариства (УПТ). Мешкала однак у Винниках, де батьки якраз тоді побудували собі дім. Самі ще з цього дому не користали, бо до приходу большевиків залишилися в Яблониці. До Винник перебралися пізньою осінню 1939-го року. За той час Ірусею опікувалася бабуня по матері (тобто моя мати). До деякої міри ці обов'язки належали і мені — не набагато старшому вуйкові. З огляду на невелику різницю у віці (не цілих 8 років) Іруся вуйком мене і не називала. Але у тому часі, про який мова, і ця невелика різниця у віці вважалася достатньою, щоб „опікуватися" 12-літньою дівчиною. І я опікувався: помагав, як треба було, у вивченні шкільних предметів, ходив на так звані „вивідівки" до її школи, щоб довідатися про її успіхи в науці. Я тоді був уже студентом університету у Львові.

В 1935 році Іруся розпочала середню освіту в гімназії СС Василіянок у Львові. Слід пригадати, що в тому часі в польській державі, до якої входила Західна Україна, переорганізовано шкільництво. Згідно з новою шкільною системою гімназійний курс тривав 4 роки, а згодом середня освіта завершувалася дворічним навчанням у ліцеї. А щоб дістатися до гімназії, треба було закінчити 6-у клясу початкової школи.

Гімназію Іруся закінчила в червні 1939 року. По вакаціях мала поступити в ліцей, але війна, що вибухнула 1-го вересня 1939 року, на це вже не дозволила. З приходом совєтської влади змінено і шкільну систему. Замість ученицею ліцею Іруся стала ученицею 9 і 10-ої кляси совєтської десятирічки. Закінчила її в червні 1941 року.

Німецько-большевицька війна внесла нові комплікації. Виглядів на вищі студії не було. З метою поступити колись у майбутньому на студії фармакії, Іруся поступила на працю в аптеці у Винниках. Працювала там однак недовго, бо восени 1942 року одружилася з Юліяном Коссовським — абсольвентом Богословської Академії у Львові, який однак, через воєнні обставини, на священника не святився. По одруженні Іруся і Юлько жили у Винниках, де Юлько працював у кооперації. За большевицької окупації — не маючи надії на свячення — студіював геологію в Університеті Івана Франка у Львові.

Перед другим приходом большевиків у 1944-ому році Коссовські виїхали з Винник. Деякий час задержалися в Турці під Стриєм, бо туди ще попереднього року переїхали Ірусині батьки. В Турці д-р Маковський займав посаду окружного лікаря. Таку саму посаду займав він коротко перед тим в Косові, бо, бувши сином гір, любив гори.

З Турки — через Карпатську Україну, Словаччину, Австрію Коссовські дісталися з батьками до м. Гільдеесгайм в Німеччині. Там пробули до 1947-го року, а згодом перебралися до українського табору (так званого „ДІ Пі" табору) в Ґоденав у Британській окупаційній зоні Німеччини. Пізніше у зв'язку з ліквідацією цього табору деякий час проживали в таборі в Зальцґіттер, а тоді — в таборі у Гільдесгаймі. З Гільдесгайму виїхали до ЗСА. На короткий час зупинилися в Баффало, а відтак поселилися в Лянкастері. Тут Іруся і закінчила свою земну мандрівку. Але вернімся в давніші роки. В часі першого перебування Коссовських у Гільдесгаймі народився у них в 1945 році найстарший син Юрій, який на жаль, ще зовсім молодим залишив цей світ — 1986-му році. Смерть найстаршого сина позначилася у батьків невиличимою раною, яку покійна Іруся і понесла з собою в могилу.

В таборі в Ґоденав в 1948-му році народився другий син — Роман. Два молодші — Мирон і Борис — це вже уродженці ЗСА. Вихованню синів Іруся присвятила всю свою увагу.

В Лянкастері зазнала вона ще двох великих ударів. Це смерть батька в 1963-му і смерть матері в 1969-му році.

Похорон бл. п. Ірусі відбувся 19-го серпня 1991 року з церкви св. Василія Великого в Лянкастері при співучасті немалого числа рідних, приятелів і знайомих. Хоронив парох тієї церкви о. Володимир Вербицький. В часі заупокійної Служби Божої попрощав він свою прикладну парафіянку теплими, повними признання словами. Покійна Іруся спочила на цвинтарі в Лянкастері біля могили сина Юрка. Там спочивають, але в іншому місці, і її батьки.

Михайло Лоза

Співає Данчик

Музичне видавництво „Дума" подає до відома, що недавно вийшов у світ перший звукозапис українських пісень естрадного співака Богдана Андрусишина-Данчика.

Данчик, син батька-українця і мами білоруски, змалечку поважав і плекав культурну спадщину родичів. Хоч народився і виріс в Ню Йорку, бездоганно вивчив і українську, і білоруську мову та змалечку включався в культурне життя обох етнічних груп. Обдарований ніжним, гнучким тенором, Данчик залюбки вивчає українські і білоруські пісні, і виконує їх щиро і переконливо.

Богдан Данчик

В білоруських колах Данчика вважають справжньою „зіркою". Він записав три платівки білоруських народних і естрадних пісень, остання з них, збірка дуетів з Леонідом Борткевичем, провідним вокалістом білоруської супер-групи „Пєсняри", і чоловіком олімпійської зірки Ольги Корбут. Восени 1989 року Данчик виїхав на концертне турне до Мінську. Всіх вісім концертів випродано, і кожного вечора молодий співак зворушував слухачів до сліз. З нагоди приїзду Данчика виготовлено програму, яку передавали на білоруському телебаченні.

Рівнож Данчик часто бере участь в українських концертах і фестивалях. В 1980-их роках він нераз чарував слухачів своїми виступами на Українському фестивалю Молоді у Ґлен Спей, Н. Й. Данчик репрезентував українців на Словянському фестивалю у нюйоркському Лінкольн Центрі, і був членом вокального ансамблю „Промінь. І врешті, його довго очікуваний перший альбом українських пісень, під заголовком „Данчик—Ровесники", здійснився.

В альбомі записано дванадцять улюблених пісень співака, серед них „Києве мій" (Луценко/Шамо) в новій, надзвичайно зворушливій обробці, та „Ровесники" (Підсуха/Білаш) пісня, після якої названо альбом. Пісні аранжував Олесь Кузишин, який разом з Богданом Кузишином і Юрієм Турчином, акомпанював Данчикові при звукозаписі. Альбом записувався у студії „Електронова" Марка Сидорака.

„Данчик— Ровесники" появляється на компактних дисках і касетах, які можна набути в усіх українських крамницях. Можна замовити їх безпосередньо, висилаючи чек в сумі 15 дол. (компакт диск) або 10 дол. (касета) на адресу: Dwma Music, Inc., 580 Alden St., Woodbridge, N. J. 07095. Проситься додати 1,50 дол. за пересилку. Мешканців Ню Джерзі зобов'язує 7% податку.

Н. Н.

Владика...

(Закінчення зі стор. 1)

єпархії. У своєму зверненні до близько 500 присутніх о. Дацько говорив про єдність у різноманітності в Католицькій Церкві і закликав до більшого взаємозрозуміння, терпимості і співпраці між католиками візантійського і латинського обрядів, як і між усіми конфесіями,

Делеґація представників Української Греко-Католицької Церкви, очолювана о.д-ром І. Дацьком, 7-го вересня повернулася до Львова після ряду зустрічей в Києві з представниками уряду. Найбільше значення мала резолюція про передачу церкви українській греко-католицькій громаді у Києві. Керівники Київської Міської Ради обіцяли під час офіоційної візити до Києва Владики Любачівського 23—27-го травня, що парафіяни до половини червня отримають церкву в центрі міста. Ця обіцянка не була виконана. Теперішня делеґація домовилася із представниками Міської Ради Києва, що до кінця тижня громаді буде надана церква.

Владика Любачівський відслужив Панахиду за св. п. Патріярха Йосифа Сліпого в соборі св. Юра з нагоди сьомої річниціл з дня його смерти. Йому співслужили кілька священиків Львівської Архиєпархії.

Окрема служба була відправлена в Шевченківському Гаю у Львові 8-го вересня.

О. д-р І. Дацько, який був канцлером і особистим секретарем Патріярха Сліпого, відслужив окрему службу. Владика Любачівський і о. Дацько пригадали роки страждань Кардинала Сліпого, які він переніс за 17 років ув'язнення в совєтських тюрмах і таборах праці. Вони також говорили про часи, коли Владика Сліпий очолював Українську Греко-Католицьку Церкву, будучи Верховним Архиєпископом, і про його досягнення. Було зазначено, що в 1992 році минає 100 років з дня народження Владики Сліпого і Українська Греко-Католицька Церква плянує ряд святкувань.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Д-р БОГДАН ЦИМБАЛІСТИЙ член УНС Відд. 353-го в Ню Бранзвик, Н.Дж. помер 16-го серпня 1991 року на 72-му році життя. Нар. 5-го серпня 1919 року в Бовшові. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Марту і дочку Ксеню з родиною. Похорон відбувся 20-го серпня 1991 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ЧУБА член УНС Відд. 5-го Т-ва ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й. помер 6-го серпня 1991 року на 77-му році життя. Нар. 18-го квітня 1914 року. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Мері і синів Івана і Евгена. Похорон відбувся 10-го серпня 1991 року на цвинтарі св. Івана у Франквіллі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Климишин, секр.

ПАВЛА АННА ЛАВ член УНС Відд. 409-го Т-ва ім. св. Івана в Данмор, Па. померла 26-го липня 1991 року на 54-му році життя. Нар. 3-го березня 1937 року в Діксон Сиṫі, Па. Залишила у смутку мужа Алекса і три дочки Шерин Джексон, Дебра Данн і Мішел Лав. Похорон відбувся 28-го липня 1991 року на цвинтарі „Mother of Sorrovs" у Фінч Гілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВІКТОРІЯ ФЕРНЮК член УНС Відд. 288-го Т-ва ім. св. Димитрія в Бетлегемі, Па., померла 4-го серпня 1991 року на 87-му році життя. Нар. 1903 року в Бетлегемі, Па. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку брата Івана. Похорон відбувся 7-го серпня 1991 року на цвинтарі Христа Спасителя в Бетлегемі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Дмитро Мучастий, секр.

ДЕНИС МОВЧАН член УНС Відд. 271-го Т-ва ім. Івана Франка в Елмайрі, Н.Й. помер 21-го липня 1991 року на 68-му році життя. Нар. 3-го вересня 1922 року. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Павлину, сина Дениса і дочку Марію, внука Максвела, племінників і племінниць та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Горзгедс, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Чопко, секр.

ІЛЬКО КОГУТ, член УНС Відд. 137-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького у Вест Істон, Па. помер 5-го серпня 1991 року на 73-му році життя. Нар. 1918 року в селі Буковець, Турка, Зах. Україна. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Стефана, дочку Ірину і 6 внуків. Похорон відбувся 10-го серпня 1991 року на цвинтарі укр. кат. церкви св. Духа.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Колодруб, секр.

СТЕФАНІЯ БЕНЦАК член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. померла 23-го липня 1991 року на 67-му році життя. Нар. 1924 року в селі Береги, повіт Самбір, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку мужа Романа, дочку Анну та синів Петра і Тараса. В Україні остали дві сестри і дальша родина. Похорон відбувся 27-го липня 1991 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Ґоляш, секр.

ЮРІЙ ЙОСИФ ПОДГОРНЯК член УНС Відд. 320-го Т-ва св. Тройці в Балтіморі, Мд. помер 19-го серпня 1991 року на 31-му році життя. Нар. 25-го лютого 1960 року в Балтіморі, Мд. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Розмері, синів Миколая, Матвія і Джеймса, батька Джорджа і маму Іванну з дому Павук, бабуню Павлину Павук і братів Г. і Дж. Подгорняків. Похорон відбувся 23-го серпня 1991 року на кат. цвинтарі Бел-Ер в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Рад, секр.

ІРИНА КОССОВСЬКА член УНС Відд. 360-го в Баффало, Н.Й. померла 16-го серпня 1991 року на 67-му році життя. Нар. 1922 року в Підберізцях, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку мужа Юліяна, синів Романа, Мирона, Бориса, невістку Денін і внуків Емі, Роберта і Сару. Похорон відбувся 19-го серпня 1991 року на цвинтарі св. Марії в Лянкастер, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

ЮРІЙ КОСТЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 238-го Т-ва ім. Євгена Коновальця в Бостоні, Масс. помер 29-го червня 1991 року на 96-му році життя. Нар. 13-го грудня 1894 року в Тернополі, Україна. Членом УНС став 1940 року. Залишив у смутку дочку Гелен Коллінс і сина Петра Костецького; внуків Ненсі Бернштайн, Вілліяма Коллінс III, і Юрія; правнуків: Дебру Голзер, Вілліяма Коллінса ІУ і Миколу Коллінса. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Говп в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремік, секр.

ПАРАНЬКА КРАВЕЦЬ член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакет, Р.Ай. померла 9-го серпня 1991 року на 94-му році життя. Нар. 15-го лютого 1896 року в Австрії. Членом УНС стала 1923 року. Залишила у смутку дочок Анну ДеКосту-Фелесіо, Стасю Мешісер, Ольгу Енрайт і Марію Косію; семеро внуків і семеро правнуків. Похорон відбувся 12-го серпня 1991 року на укр. прав. цвинтарі св. Михаїла в Блекстоні, МА.

Вічна Їй Пам'ять!

Лев Гардінк, секр.